

ТРИБУНА АСПІРАНТА

УДК 342; 351.74

DOI <https://doi.org/10.32782/2078-3566-2024-4-29>

Роман ВАЩІЛІН®

ад'юнкт кафедри адміністративного права і процесу
(Дніпровський державний університет внутрішніх справ,
м. Дніпро, Україна)
d_alpaa@dduvs.edu.ua

МЕТА ТА ЗАВДАННЯ ГРОМАДСЬКОГО КОНТРОЛЮ ЗА ДІЯЛЬНІСТЮ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

У статті йдеться про погляди дослідників на основну мету, завдання та цілі громадського контролю за діяльністю Національної поліції України. Розглядаються теоретичні напрацювання дослідників щодо визначення поняття контролю та нагляду, а також основної мети контролю за діяльністю органів виконавчої влади. Висвітлюються питання змісту громадського контролю загалом, громадського контролю за діяльністю Національної поліції України. Зауважується, що громадський контроль за діяльністю Національної поліції України має на меті знаходити не лише певні відхилення та негативні явища, а й позитивні досягнення, він передбачає пізнання сутності відхилень та причин, які до них ведуть. Підсумовується, що метою громадського контролю за діяльністю Національної поліції України є недопущення конфліктів між державою та суспільством шляхом їх взаємодії, попередження відхилень у діяльності працівників поліції від служіння інтересам суспільства і громадян.

Ключові слова: контроль, громадський контроль за діяльністю органів виконавчої влади, громадянське суспільство, інформування суспільства, взаємодія з громадою.

Постановка проблеми. У теорії держави та права, адміністративного права значну увагу приділено дослідженням про контрольні та наглядові функції органів державної влади. Така діяльність, звісно, потрібна для підтримання законності у діяльності органів державної влади, що підлягають контролю, а також для визначення рівня ефективності їхньої діяльності, відповідності цієї діяльності інтересам суспільства, рівня довіри населення (у випадку громадського контролю). У теоретичному обґрунтуванні громадського контролю для підвищення його ефективності на практиці необхідно визначитися з головною метою та завданнями такого контролю за діяльністю поліції. Це допоможе змінити різні аспекти форм контролю для відповідності конкретно визначеним завданням та цілям. Тобто теоретична проблематика, вибрана нами, тісно пов'язана з безпосереднім утіленням інституту громадського контролю в життя. Навколо вдало визначеної мети та завдань будуватиметься інструментарій, він має їм відповідати і підлаштовуватися. Власне, саме тому ми вважаємо вибраний теоретичний аспект актуальним і важливим для висвітлення.

Стан опрацювання. Проблематика мети та завдання громадського контролю загалом та за діяльністю поліції зокрема розглядаються українськими та закордонними дослідниками, серед яких: В. Авер'янов, О. Андрійко, Д. Бахрах, Ю. Битяк, В. Василенко,

С. Гончарук, М. Ковалів, В. Кравчук, Л. Кузьо, Р. Миронюк, О. Поклад, О. Терешук, Т. Філіпенко, О. Юнін та ін.

Метою статті є визначення мети та завдань громадського контролю за діяльністю поліції.

Виклад основного матеріалу. Для розуміння мети та завдання громадського контролю за діяльністю поліції варто відштовхуватися від загального до конкретного, а саме розглянути мету та завдання контролю загалом, потім загального контролю і, зрештою, громадського контролю за діяльністю поліції.

О. Бондар розуміє контроль як «правову форму здійснення управлінської діяльності, що виступає як однорідна діяльність уповноважених державних органів та їхніх посадових осіб з установлення фактичної відповідності результатів діяльності підконтрольних суб'єктів очікуваним цілям, перевірці шляхів і засобів досягнення цього результату на відповідність вимогам права та прийняття за результатами перевірки відповідних заходів регулятивно-охоронного характеру» [1, с. 254]. Таке розуміння контролю передбачає за головну мету встановлення відповідності діяльності органу влади поставленим перед ним завданням та принципу законності. В. Рубцов та Н. Перинська пишуть, що зміст контролю полягає у вчасній фіксації відхилення від норми та корегування процесу діяльності для усунення виявлених відхилень [9, с. 187–188]. Головною метою контролю, таким чином, виступає своєчасне виявлення порушень у діяльності органів виконавчої влади в питанні законності від час виконання своїх повноважень та в питанні ефективності реалізації державної політики у певній сфері задля діяльності Національної поліції України в інтересах суспільства та громадян у взаємодії з інститутами громадянського суспільства, наприклад ефективності реалізації Національною поліцією державної політики у сфері підтримання публічної безпеки і порядку, охорони та захисту прав та свобод людини, інтересів суспільства і держави, а також надання поліцейських послуг.

В. Репело в контексті повноважень Державної міграційної служби України наводить визначення адміністративно-наглядової діяльності цього органу виконавчої влади: «Здійснювана відповідно до норм адміністративного права діяльність Державної міграційної служби України та її посадових осіб, що має систематичний та однорідний характер, із додержання законності учасниками (громадянами, біженцями, особами без громадянства або посадовими особами, юридичними особами) суспільних відносин у сферах міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців, спрямована на профілактику (запобігання) або припинення правопорушень та притягнення порушників до юридичної відповідальності» [8, с. 187–189]. Дослідник використовує визначення не контролю, а нагляду. Ми вважаємо за доцільне зауважити, що у науковій літературі поняття контролю та нагляду можуть ототожнюватися або вважатися різними поняттями. Але, відштовхуючись від наведеного визначення, можна також зробити висновок, що основною метою такої діяльності постає дотримання законності учасниками певних правовідносин.

Мета контролю може полягати у недопущенні певних дій поза межами встановлених законом рамок, попередженні ймовірних відхилень або порушень, і у разі їх настання в усуненні негативних наслідків, прийнятті необхідних заходів впливу. У разі контролю громадського наявні механізми такого контролю не передбачають заходів впливу. Контроль потрібен для забезпечення регулятивного впливу на суспільні відносини і затвердження дисципліни та порядку в суспільстві. Ми, своєю чергою, наголошуємо, що таке забезпечення впливу повинно відбуватися виключно в інтересах суспільства та громадян і для забезпечення реалізації прав та свобод усіх суб'єктів права. У недемократичних державах контроль виконує схожу мету з підтримання законності чи дисципліни та регуляторного впливу, але, наприклад, контроль за ефективністю репресивного апарату не є в інтересах суспільства і жодним чином не слугує реалізації прав і свобод людини. Дослідники, до речі, наводять слушне зауваження, що контроль має на меті знаходити не лише певні відхилення

та негативні явища, а й позитивні досягнення, він передбачає пізнання сутності відхилень та причин, які до них ведуть [2, с. 32].

С. Вітвіцький вважає, що цілі громадського та державного контролю співпадають, оскільки вони полягають у налагодженні нормального функціонування системи державного управління, а також забезпеченні законності, правопорядку в державі [2, с. 33]. Погоджуємося з такою тезою щодо мети державного контролю, але у громадського контролю, окрім зазначеного визначення, є додаткова мета – щоб усе зазначене відбувалося в інтересах певної конкретної громади, суспільства. Серед завдань громадського контролю в загальному розумінні виділити можна забезпечення зворотного зв'язку між суспільством та органами державної влади (як показує практика, комунікація між посадовими особами та суспільством може запобігти багатьом кризам, і навпаки); спрямування державної політики на забезпечення суспільних інтересів (у правовій демократичній державі органи державної влади є гармонічною частиною суспільства й апіорі діє, відштовхуючись від інтересів суспільства та, що більш імовірно, від громадської думки, а громадський контроль існує, на нашу думку, у тому числі й як інструмент, щоб такі органи не відривалися від суспільства); забезпечення рівних прав для громадян, рівних можливостей реалізувати власні права; формування і розвиток правосвідомості у громадян, у суспільства загалом.

На нашу думку, без правосвідомості громадян неможливо побудувати громадянське суспільство з дієвими власними інституціями, яке б слугувало гарантією розвитку демократичних державних інституцій. Для кожного громадянина важливе усвідомлення правопорядку, демократичної правової держави як значної цінності, яку треба оберігати. В інертному суспільстві, де переважає байдужість до державних справ, будь-який державний інститут, котрий будувався відповідно до найкращих ідей демократії, яким би не був ідеальний нормативно-правовий акт (що регулює діяльність органів державної влади), таке суспільство, скоріше за все, очікує деградація в державному житті до авторитаризму або тоталітаризму. Яскравим прикладом є російська федерація. Її Конституція містить (хоча, скоріше сказати, містила ще декілька років тому, до «внесення змін» до неї) достатньо прогресивні норми щодо демократичних принципів побудови держави, закони, що регулюють діяльність її правоохоронних органів (які за змістом є карально-репресивними в першу чергу), містять норми й про громадський контроль. Але є важливий аспект – там не існує громадянського суспільства, а громадяни не розглядають правову демократичну державу як цінність. Тому де-факто це недемократична держава.

Із цього приводу О. Юнін зауважує, що реальний контроль за діяльністю поліції можливий за наявності громадянського суспільства та демократичного режиму, за яких саме громадяни, отримуючи як платники податків від держави послуги, залучаються до формування державної політики у різних сферах [11, с. 29].

О. Пашинський громадський контроль визначає як форму реалізації конституційних прав громадян на участь в управлінні державними справами. Така участь забезпечується гарантованою можливістю спостереження за діяльністю органів публічної влади, звернення для отримання публічних послуг, участі в ухваленні нормативних актів, здійснення взаємодії між органами публічної влади під час реалізації функцій держави (також і у підтриманні публічного порядку та безпеки) [7, с. 498]. Тобто метою громадського контролю є реалізація участі громадян у управлінні державними справами.

І. Сквірський у питанні громадського контролю в публічному управлінні такою метою вважає неухильне та свідоме дотримання вимог чинного законодавства всіма суб'єктами права, спрямоване на забезпечення та реалізацію прав, свобод та законних інтересів приватних осіб у сфері публічного управління [10, с. 125]. Метою виступають остаточні наслідки здійснення такого контролю, хоча неухильне та свідоме дотримання вимог чинного законодавства всіма суб'єктами права досягається не лише контролем в публічному управлінні, тим паче громадським контролем, який має суттєві обмеження. В. Мельников

указує, що основною метою громадського контролю є перевірка відповідності дій органів публічної влади чинному законодавству та внесення коректив у разі виявлення відхилень. виправлення виявлених недоліків можливе шляхом звернень до компетентних державних органів або через «мобілізацію громадської думки» [4, с. 90]. Тобто мета контролю досягається опосередковано не адміністративними методами і не адміністративним впливом суб'єктів контролю, оскільки вони не мають владних повноважень. Громадський контроль, на думку дослідника, має вирішувати конфлікти та проблеми між громадянами і державою шляхом цивілізованої взаємодії через законом визначені канали, такий контроль є передумовою для реалізації принципу народовладдя. Дослідник додає: «У контексті розвитку демократії, соціальної справедливості та правової держави в Україні громадський контроль стає невід'ємним складником публічного управління та місцевого самоврядування, а також ключовим чинником розвитку громадянського суспільства. Не лише громадяни, а й сама публічна влада виграє від громадського контролю, забезпечуючи підвищення ефективності своєї діяльності та захист від негативного впливу впливових груп. Окрім того, для успішного функціонування владі потрібне постійне узгодження її дій із суспільними потребами та інтересами, а громадський контроль є одним з основних засобів такого узгодження» [4, с. 92]. Загальною метою такого контролю виступають рішення і недопущення конфліктів між державою та суспільством шляхом їх взаємодії (громадський контроль у цьому разі є засобом, інструментом такої взаємодії), розвиток громадянського суспільства.

І. Сківський також виділяє основні завдання громадського контролю в публічному управлінні: «Здійснення комплексу правових, організаційних, інформаційних заходів, спрямованих на забезпечення неухильного дотримання законності та дисципліни в публічному управлінні; сприяння недопущенню або усуненню раніше допущених порушень Конституції України, законів України, інших правових актів об'єктами громадського контролю; здійснення взаємодії між органами влади і суспільством; реалізація державної політики щодо утвердження і забезпечення прав і свобод людини та громадянина; сприяння демократизації механізму публічного управління; пробудження індивідуальної і суспільної самосвідомості; розвиток у громадян почуття відповідальності за стан справ у суспільстві; забезпечення стабільності соціальних зв'язків усередині країни та побудова позитивного іміджу держави за кордоном» [10, с. 125]. Зауважимо, що побудова позитивного іміджу держави за кордоном є непрямим наслідком функціонування інститутів громадського контролю, ба більше, такий імідж важливий задля процесу євроінтеграції та відповідності цінностям західних ліберальних демократій.

О. Пашинський наводить авторський перелік завдань громадського контролю (дослідник підкреслює, що саме в демократичній державі): «Отримання повної інформації щодо діяльності органів публічної влади; сприяння підвищенню ефективності роботи органів державної влади та місцевого самоврядування; поширення соціально значущої функції органів публічної влади; підтримання іміджу органів публічної влади, діяльності та престижу роботи органів публічної влади; забезпечення прозорого відбору кадрів для органів публічної влади, їх переміщення, просування кар'єрними сходами тощо; підвищення рівня забезпечення прав і свобод громадян у діяльності органів публічної влади; покращення якості та порядку надання адміністративних послуг органами публічної влади тощо» [7, с. 498]. Зауважимо, що О. Пашинський указує на підтримання іміджу органів влади всередині держави. Це, на нашу думку, набагато важливіше, ніж імідж держави за кордоном. Від рівня довіри до правоохоронних органів (який формується у тому числі завдяки іміджу серед населення, і важливо, щоб цей імідж був позитивним) залежить ефективність діяльності таких органів, оскільки багато в чому вона базується саме на готовності громадян співпрацювати з правоохоронцями, надавати важливу інформацію. Завдання із забезпечення прозорого відбору кадрів для органів публічної влади, їх переміщення, просування кар'єрними сходами взаємозалежне з формуванням

позитивного іміджу, оскільки громадяни, громада будуть довіряти тим правоохоронцям, яких вони знають усередині громади, брали участь у його відборі.

О. Музичук пише про мету та завдання громадського контролю загалом правоохоронних органів. Метою такого контролю, на думку автора, є реалізація в діяльності правоохоронних органів принципів та вимог правоохоронної політики держави: неухильного дотримання дисципліни та законності в діяльності правоохоронних органів; дотримання ними прав, свобод та законних інтересів фізичних осіб, прав та законних інтересів юридичних осіб та інших колективних суб'єктів правовідносин; відповідності їхньої діяльності встановленим вимогам; виконавської дисципліни; ефективності та прозорості в діяльності правоохоронних органів, злагодженої та скоординованої їх правоохоронної діяльності [6, с. 50]. Така мета ототожнюється з метою інших видів контролю за правоохоронною діяльністю.

О. Музичук виділяє головні завдання, які стоять перед громадським контролем за діяльністю правоохоронних органів: «1. Перевірка та аналіз стану дотримання правоохоронними органами та їхніми працівниками чинного законодавства та виконавської дисципліни. 2. Установлення фактичного стану, якості та ефективності виконання покладених на них завдань, функцій та обов'язків, реалізації наданих прав. 3. Сприяння виконанню покладених на них завдань, функцій та обов'язків, реалізації наданих прав. 4. Спостереження за дотриманням у правоохоронних органах прав, свобод і законних інтересів їхнього персоналу, рівнем їхнього соціального забезпечення. 5. Попередження, виявлення та припинення правопорушень серед працівників правоохоронних органів, установлення передумов щодо притягнення винних до відповідальності згідно з повноваженнями суб'єкта контролю. 6. Установлення причин і умов, що сприяють учиненню правопорушень працівниками правоохоронних органів, недотримання встановлених обмежень, порушення прав, свобод та законних інтересів фізичних осіб, прав та законних інтересів юридичних осіб та інших колективних суб'єктів, розроблення заходів щодо зменшення їхнього негативного впливу та викорінення. 7. Своєчасне, повне й об'єктивне інформування населення про діяльність правоохоронних органів, вивчення громадської думки про роботу правоохоронних органів» [6, с. 52–53]. Уважаємо, що встановленням причин та умов, що сприяють учиненню правопорушень працівниками правоохоронних органів, займаються здебільшого суб'єкти внутрішнього контролю або контролюючих органів, які мають адміністративні владні повноваження, а інституції громадського контролю можуть лише пропонувати шляхи поліпшення діяльності правоохоронних органів. Схожа ситуація із п'ятим завданням. Інститути громадянського суспільства, задіяні в громадському контролі, не мають повноважень із попередження, виявлення та припинення правопорушень, оскільки такі повноваження притаманні уповноваженим органам державної влади та їхнім посадовим особам відповідно до чинного законодавства України.

В. Гриценко розкриває мету та завдання громадського контролю за діяльністю Національної поліції. Дослідник акцентує увагу на громадському контролі за діяльністю саме працівників поліції, мета якого – спрямування на недопущення протиправних дій із боку підконтрольних суб'єктів, попередження можливих правопорушень та усунення причин, що їм сприяють. Дослідник перед таким контролем ставить три основних завдання: «...в першу чергу, отримання точної і повної інформації щодо діяльності поліції. По-друге, сприяння підвищенню й ефективності роботи поліції, підтримання її іміджу та престижу. По-третє, підвищення рівня законності щодо забезпечення прав та свобод громадян у діяльності поліції тощо» [3, с. 58].

Р. Миронюк пише, що мета громадського контролю за діяльністю Національної поліції полягає у недопущенні дій контрольованих суб'єктів за межами законності й правопорядку, попередженні можливих відхилень від намічених цілей, інтересів суспільства та його суб'єктів, а у разі появи таких відхилень – в усуненні їхніх негативних

наслідків. Дослідник виділяє сім основних завдань громадського контролю за діяльністю Національної поліції: 1) отримання точної і повної інформації щодо діяльності поліції; сприяння підвищенню ефективності роботи поліції; 3) поширення серед громадськості соціально значущої ролі поліції; 4) підтримання іміджу поліцейської діяльності та престижу роботи поліцейського; 5) забезпечення прозорого відбору кадрів для поліції, їх переміщення та іншого просування по службі; 6) підвищення рівня законності забезпечення прав і свобод громадян у діяльності поліції; 7) покращення умов та порядку надання адміністративних послуг органами поліції [5, с. 28].

Висновки. У результаті здійсненого дослідження було встановлено таке:

1. Метою громадського контролю за діяльністю Національної поліції України є недопущення конфліктів між державою та суспільством шляхом їх взаємодії, попередження відхилень у діяльності працівників поліції від служіння інтересам суспільства і громадян.
2. Серед завдань можна виділити: інформування представників громади про діяльність Національної поліції України; підвищення ефективності діяльності поліції через взаємодію з представниками громади, визначення у такий спосіб потреб громади; підвищення рівня довіри населення до представників Національної поліції України; забезпечення дотримання принципу законності в діяльності Національної поліції України.

Список використаних джерел

1. Бондар О.Г. Поняття контрольно-наглядової діяльності як основа дослідження контрольно-наглядової діяльності у сільському господарстві. *Часопис Київського університету права*. 2014. № 1. С. 251–255.
2. Вітвіцький С.С. Мета та завдання контрольної діяльності. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право»*. 2014. Т. 2. Вип. 29. С. 30–34.
3. Грищенко В.Г. Інститут громадського контролю за діяльністю Національної поліції України. *Наукові записки. Серія «Право»*. 2021. № 11. С. 55–59.
4. Мельников В.В. Сутність і призначення контролю у сфері публічної влади. *Юридичний електронний науковий журнал*. 2023. № 11. С. 89–92.
5. Миронюк Р.В. Громадський контроль за діяльністю поліції : монографія. Дніпро : ДДУВС, 2020. 134 с.
6. Музичук О.М. Мета та завдання здійснення контролю за діяльністю правоохоронних органів. *Юридична наука і практика*. 2011. № 2. С. 49–54.
7. Пашинський О.С. Громадський контроль як чинник демократичного розвитку держави і суспільства. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 11. С. 496–498.
8. Репело В.В. Адміністративно-правові засади діяльності Державної міграційної служби України : дис. ... д-ра філос. : 081. Дніпро, 2021. 260 с.
9. Рубцов В.П., Перинська Н.І. Державне управління та державні установи : навчальний посібник / за ред. д-ра соціол. наук, проф. Ю.П. Сурміна. Київ : Університет «Україна», 2008. 440 с.
10. Сківський І.О. Мета, завдання та функції громадського контролю в публічному управлінні. *Вісник Запорізького національного університету. Серія «Юридичні науки»*. 2012. № 2. С. 122–125.
11. Юнін О.С. Громадський контроль за діяльністю поліції: міжнародна практика та досвід окремих зарубіжних держав. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2021. Спеціальний випуск № 2. С. 25–31.

Надійшла до редакції 29.11.2024

References

1. Bondar, O.H. (2014). Ponyattya kontrol'no-nahlyadovoyi diyal'nosti yak osnova doslidzhennya kontrol'no-nahlyadovoyi diyal'nosti u sil's'komu hospodarstvi [The concept of control and supervision activity as a basis for the study of control and supervision activity in agriculture]. *Chasopys Kyivskoho universytetu prava*. № 1, pp. 251–255. [in Ukr.].
2. Vitvits'kyi, S.S. (2014). Meta ta zavdannya kontrol'noyi diyal'nosti [The purpose and tasks of control activity]. *Naukovyy visnyk Uzhhorods'koho natsional'noho universytetu. Seriya : Pravo*. Vol. 2, issue 29, pp. 30–34. [in Ukr.].

3. Hrytsenko, V.H. (2021). Instytut hromads'koho kontrolyu za diyal'nistyu Natsional'noyi politysiyi Ukrainy [Institute of Public Control over the Activities of the National Police of Ukraine]. *Naukovi zapysky. Seriya: Pravo*. №11, pp. 55–59. [in Ukr.].
4. Mel'nykov, V.V. (2023). Sutnist' i pryznachennya kontrolyu u sferi publichnoyi vlady [The Essence and Purpose of Control in the Sphere of Public Power]. *Yurydychnyy elektronnyy naukovy zhurnal*. № 11, pp. 89–92. [in Ukr.].
5. Myronyuk, R.V. (2020). Hromads'kyi kontrol' za diyal'nistyu politysiyi [Public control over police activities]: monohraf. Dnipro: DDUVS, 134 p. [in Ukr.].
6. Muzychuk, O.M. (2011). Meta ta zavdannya zdiysnennya kontrolyu za diyal'nistyu pravookhoronnykh orhaniv [The purpose and tasks of exercising control over the activities of law enforcement agencies]. *Yurydychna nauka i praktyka*. № 2, pp. 49–54. [in Ukr.].
7. Pashchyns'kyi, O.S. (2021). Hromads'kyi kontrol' yak chynnyk demokratychnoho rozvytku derzhavy i suspil'stva [Public control as a factor in the democratic development of the state and society]. *Yurydychnyy naukovy elektronnyy zhurnal*. № 11, pp. 496–498. [in Ukr.].
8. Repelo, V.V. (2021). Administratyvno-pravovi zasady diyal'nosti Derzhavnoyi mihratsiynoyi sluzhby Ukrainy [Administrative and legal principles of the activity of the State Migration Service of Ukraine]: dys. ... d-ra filos. : 081 – Pravo. / Dniprop. derzh. un-t vnutr. sprav, Dnipro, 260 p. [in Ukr.].
9. Rubtsov, V.P., & Peryns'ka, N.I. (2008). Derzhavne upravlinnya ta derzhavni ustanovy [Public administration and state institutions]: navch. posib. dlya dystants. navchannya; Za red. d-ra sotsiol. nauk, prof. Yu. P. Surmina. Kyiv: Universytet «Ukrayina», 440 p. [in Ukr.].
10. Skvirs'kyi, I.O. (2012). Meta, zavdannya ta funktsiyi hromads'koho kontrolyu v publichnomu upravlinni [The purpose, tasks and functions of public control in public administration]. *Visnyk Zaporiz'koho natsional'noho universytetu. Seriya «Yurydychni nauky»*. № 2, pp. 122–125. [in Ukr.].
11. Yunin, O.S. (2021). Hromads'kyi kontrol' za diyal'nistyu politysiyi: mizhnarodna praktyka ta dosvid okremykh zarubizhnykh derzhav [Public control over police activities: international practice and experience of individual foreign states]. *Naukovyy visnyk Dnipropetrovs'koho derzhavnoho universytetu vnutrishnikh sprav*. Special issue № 2 «Do 30-richchya Nezalezhnosti Ukrainy ta 25-richchya Konstytutsiyi Ukrainy», pp. 25–31. [in Ukr.].

ABSTRACT

Roman Vashchilin. The purpose and objectives of public control over the activities of the National Police of Ukraine.

The article discusses the views of researchers on the main goal, tasks and objectives of public control over the activities of the National Police of Ukraine. The theoretical developments of researchers on the definition of the concept of control and supervision, as well as the main goal of control over the activities of executive bodies are considered. The issues of the content of public control in general, public control over the activities of law enforcement agencies, the National Police of Ukraine are highlighted. It is noted that public control over the activities of the National Police of Ukraine is aimed at finding not only certain deviations and negative phenomena, but also positive achievements, it involves understanding the essence of deviations and the reasons that lead to them. Attention is drawn to the fact that public control requires a high level of legal awareness of citizens, without which it is impossible, in fact, to build a civil society with effective institutions of its own, which would serve as a guarantee of the development of democratic state institutions, for every citizen it is important to be aware of the rule of law, a democratic legal state as a significant value that must be protected. Therefore, public control over the activities of the National Police of Ukraine still plays an important role in the development of civil society and its institutions. It is summarized that the purpose of public control over the activities of the National Police of Ukraine is to prevent conflicts between the state and society through their interaction, to prevent deviations in the activities of police officers from serving the interests of society and citizens. The following are identified among the main tasks of public control over police activities: informing community representatives about the activities of the National Police of Ukraine; increasing the effectiveness of police activities through interaction with community representatives, thus determining the needs of the community; increasing the level of public trust in representatives of the National Police of Ukraine; ensuring compliance with the principle of legality in the activities of the National Police of Ukraine.

Key words: control, public control over the activities of executive bodies, civil society, informing the public, interaction with the community.